

selvfølgelig Bankbestyrelsens Ønske; og den 3. Juni blev, som jeg har sagt, den foreløbige Lov udstedt, ganske i Overensstemmelse med den Lov, der forrige Aar vedtoges af Rigsdagen efter ogsaa at have været udstedt som foreløbig Lov, angaaende Diskontobankens Likvidation.

Lovens Formaal er, som alt sagt, at lade Andelsbanken træde i Likvidation, og „saa længe Likvidationen vedvarer, kan Begæring om, at Bankens Bo undergives Konkursbehandling, ikke tages til Følge“. Likvidationskomiteen skal bestaa af 7 Medlemmer, ligesom det ved Ændringer af Rigsdagen skete for Diskontobankens Vedkommende. De 5 Medlemmer af Likvidationskomiteen er for længst udnævnt, og disse har atter udpeget og valgt en Likvidator, saaledes som Loven bestemmer det. Medlemmerne af Likvidationskomiteen er: Som Formand Nationalbankdirektør Schrøder, som Ministeriets Repræsentant Kontorchef Tetens og endvidere de Herrer Landstingsmand Jeppesen (Drusebjerg) og Folketingsmand Hans Nielsen. Om det femte Medlem har Andelsbankens Generalforsamling gjort Indstilling, og den med det største Stemmetal har jeg derefter udnævnt, nemlig Ingeniør Arnfred. Som Likvidator har Komiteen valgt Hr. William Jensen, der hidtil har været Leder af Bankens Aalborg-Filial. Der mangler endnu to Medlemmer i Likvidationskomiteen, nemlig de, der efter Loven skal udpeges af Indskyderne og derefter udnævnes af Ministeren. Valget af disse to Repræsentanter for Indskyderinteresserne vil i de nærmeste Dage være afsluttet, og derefter vil altsaa, paa Grundlag af de Stemmetal, der saa foreligger, Udnævnelsen finde Sted, ganske paa samme Maade som det skete for Diskontobankens Vedkommende. Hele Fordelingen af Likvidationskomiteens Medlemmer er ganske overensstemmende med det Ønske, som Andelsbankens Bestyrelse fremsatte overfor mig, samtidig med at den den 2. Juni anmodede om at faa Loven om Likvidation.

Efter at Banken var blevet lukket og Loven var udstedt, rejstes der en Bevægelse for at genrejse Banken, et Arbejde, der fornuftigvis maatte have Sympati hos dem, som i øvrigt havde Sympati for denne Bank, der jo fortrinsvis skulde have været baseret paa den danske Andelsbevægelse. Jeg tror imidlertid, at det Arbejde for Genrejsningen af Banken er begyndt alt for sent. Hvis man skulde have haft Udsigt til at naa et godt Resultat af dette, burde man have anvendt den 14 Dages Frist, som

straks kunde gives Banken, og indenfor hvilken Begæring om Konkurs ikke vilde blive taget til Følge. Hvis man havde anvendt de 14 Dage til Forsøg paa Genrejsning, var man hurtigt kommet til Klarhed over, om der var saa megen Tillid i Bankens Kredse, at der var Mulighed for dens Genrejsning, og saa kunde man formentlig have sparet sig Ulejlighed og Skuffelser, som muligvis kan komme. Det er jo beklageligt, at de, der har Tillid til denne Genrejsningstanke, ikke møder den samme Tillid ude i Landet, men derved er formentlig intet at gøre. Dette Spørgsmaal om Genrejsningen har jo været stærkt drøftet under Folketingets Forhandlinger om Sagen, og det Udvalg, der er nedsat i Folketinget, interesserede sig saa stærkt for Sagen, at det paa et vist Tidspunkt endogsaa gav en Frist paa ca. to Uger, i hvilke det vilde afvente Genrejsningsbestræbelsernes Resultat. Men det Resultat, der saa kom til at foreligge, var jo ikke særlig opmuntrende. Vel var der tegnet nogen ny Kapital, men det var ganske vist kun i Form af Forskrivninger paa de 20 pCt. af Indlaanskapitalen, som i Forvejen vidstes at være tabt, saa noget stort Bidrag til at genrejse Banken kan der ikke siges at ligge i, at 15 af 20 Mill. Kr., som er tabt, forskrives til den nye Bank. Af ny Kapital var det ret uvæsentligt, hvad der var tegnet. Det er jo muligt — det tør jeg aldeles ikke benægte —, at der kan tegnes mere; det vil jo Tiden vise. Men dette foreløbige Resultat var dog af en saaden Art, at man ogsaa i Folketingets Udvalg maatte anse det for mest forsvarligt nu at gaa i Gang med den virkelige Likvidations Gennemførelse. Det siges da ogsaa i Betænkningen, at Udvalget har set paa disse Bestræbelser for Genrejsning, men „uafhængig af de stedfindende Genrejsningsbestræbelser maa Likvidationen under Hensyn ikke mindst til forsvarlig Varetagelse af Indskydernes Interesser skride frem“. Denne Opfattelse bifalder jeg ganske, thi der var for hver Dag, der gik, uden at Likvidationen skred frem med den Hurtighed, den burde, betydelige Tab at vente for de Indskyderinteresser, der er knyttet til Banken. Det er klart, at Forretninger, der med Held kan afstaas straks, f. Eks. Bankens Filialer, af hvilke flere kunde afstaas mod en anstændig Betaling, efterhaanden vil have tabt deres Værdi, naar man ikke handler i det Øjeblik, Muligheden for deres Afstaaelse er til Stede. Jo længere Tid der vilde gaa med at afvente andre Begebenheder, desto mere vilde Bankens Ak-